

Великеє місто

Леся Українка

Великеє місто. Будинки високі,
Людей тих – без ліку!
Веселую чутно музику.
Розходяться людські лави широкі,
Скрізь видно ту юрбу велику.

І все чужина! ох, біда самотному
У місті широкім!
Себе ночувать одиноким!
І добре, хто має к багаттю чийому
Склонитися слухом і оком.

То ж добрії люди мене привітали
В далекій країні,
Там друга в прихильній дівчині
Знайшла я. І моря красу споглядали
Не раз ми при тихій годині.

На тихому небі заблиснули зорі,
Огні запалали
У місті. Ми тихо стояли,
Дивились, як ясно на темному морі
Незлічені світла сіяли.

В широкім просторі губилося око,
А думка питала,
Де щастя шукать вона мала,
Любові й надії – у небі високо?
Чи в морі спокою б шукала?

Ні, думко! даремне в світовім просторі
Притулку шукати,
В безодню дарма поринати;
Любов і надія не в зорях, не в морі,
Між людьми поради питати!

Шукай, може, душу там знайдеш де щиру

І розум величний;
Де правди не згас промінь пишний,
Там треба шукати любові та миру.
Спокій же знайдеш колись вічний.